

[Viggo Starcke.]
viser samtidig rigtigheden af det, vi fra vor side altid har sagt; at hvis f. eks. de andre lande køber varer fra Italien, vil Italien før eller senere være nødt til at kræve betaling i varer fra andre lande. . . (Hans Hedtoft: Står der noget om arbejdsløsheden i Italien?). Der står, at det er oplyst fra Italien — jeg tror, det er et amerikansk tidsskrift, jeg har det fra —, at i ingen periode tidligere har der fundet en tilsvarende stigning sted i arbejderbefolkningens levevilkår. Det var noget af fælles interesse for os to! (Hans Hedtoft: Ja, for dem, der har arbejde!). Det er rigtigt, at Italien har en stor arbejdsløshed, men den havde det før. (Hans Hedtoft: Den er blevet større!). Det har jeg ingen oplysninger om, men måske ambassaden i Rom kan oplyse det.

Der er derimod oplysninger om, at priserne er faldet, at man har standset prisstigningen på det italienske hjemmemarked, ikke mindst takket være den italienske handelspolitik, og fornylig har udenrigs- og handelsministeren la Malfa i Italien proklameret, at den midlertidige 98 pct.s liberalisering forbliver i kraft, samtidig med at den 10 pct.s toldnedsættelse også forbliver i kraft. Jeg synes, dette spørgsmål er interessant, og det er et spørgsmål, der er hentet ikke fra teoriens, men fra virkelighedens verden.

Jeg savnede et svar fra den højtærede finansminister eller i hvert fald en forklaring på det diagram, jeg omtalte, i den økonomiske årsoversigt side 6, hvor der var indløbet en beklagelig fejl, som frembragte den illusion hos den, der så kurven, at det særlig var i året 1950, stigningen var foregået, således at kriseforligene havde haft en afdæmpende virkning på detailpristallet. Jeg vil spørge den højtærede formand, om det ikke var muligt, at vi kunne få anbragt dette diagram som en kliché i rigsdagstidenden; det ville have en vis interesse for eftertiden.

Formanden: Der kan ikke diskuteres med formanden.

Viggo Starcke: Der kan rettes opfordringer til formanden.

Den højtærede indenrigs- og boligminister har fået et udtømmende svar fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som jeg fuldstændig kan slutte mig til. Et citat er altid løsrevet, for hvis et citat ikke var løsrevet, var det en gengivelse in extenso; det er derfor, man kalder det et citat. Hverken i det, der gik forud, eller i det, der fulgte

efter det, som den højtærede indenrigs- og boligminister sagde hin dag, var der den mindste reservation, den mindste begrænsning, den mindste afsvækkelse af den udtalelse, at en liberalisering *ikke* skulle ledsages af toldforhøjelser. Derfor må vi holde den højtærede indenrigs- og boligminister fast på dette og sige: „Det ord de vel skal lade stå og dertil utak have.“

Jeg fik heller ikke svar fra den højtærede finansminister på, hvorfra han egentlig får ideerne til disse ændringer af satserne i toldloven, hvem det egentlig er, der informerer ham om, at nu skal den sats sættes så meget op og den sats så meget op. Jeg fik egentlig heller ikke noget udtømmende svar på, om det er rigtigt, at de to regeringspartier modtager økonomisk tilskud fra Industrirådet. Den højtærede finansminister, som jeg aldrig har mistænkt for noget sådant, erklærede, at der var ingen betalt propaganda bag de *taler*, som han og andre har holdt. I dette ligger der egentlig en tilståelse af, at regeringspartierne har modtaget understøttelse fra Industrirådet. Det udmærkede indlæg, som den højtærede handelsminister kom med i sit svar i dag, gav egentlig den fulde bekræftelse derpå. Han sagde nemlig ingenting, hvilket ikke ville have været naturligt, hvis han havde haft noget at svare.

Frugtavlernes indgående henvendelser har båret frugt i begrænsningen af bananimporten, og cyklebranchens indgående henvendelser har medført, at tolden på cykledele er steget til det 12-dobbelte. Hvad angår de understøttelser, som den toldbeskyttede industri får gennem told, ville det så ikke være rigtigt at kræve, at firmaerne skal aflægge offentligt regnskab, for at man kan se, om den understøttelse, de får, er nødvendig? Det var dog værd at overveje, hvis man af samfundsmæssige eller sociale grunde vil opretholde en virksomhed enten af hensyn til de varer, den producerer, eller af hensyn til den formodede beskæftigelse, den skaber, at yde den nødvendige understøttelse direkte på samme måde, som andre trængende her i landet får den. Dette at give nogle få erhverv en privat skatteopkrævningsret er noget, der ikke er forudsat eller hjemlet i grundloven. Det er egentlig kun den fiskale told, finanstolden, som har hjemmel i grundloven, hvorimod toldunderstøttelsen ikke har det. I et lille bemærkelsesværdigt aktuelt skrift fra 1908, som hedder „Venstres Toldlov“, skriver den gamle venstremand og frihandelsmand Peschcke Kødte — jeg beder om tilladelse til et kort citat —: